

[Jens Møller.]

ner ros for denne politisk modige handling, der tyder på ansvarsfølelse over for de arbejdsløse.

Efter aftale med bl. a. kristeligt folkeparti har venstre nu fremsat et forslag om motiveret dagsorden. Kristeligt folkeparti kan naturligvis stemme for dette, mens vi vil stemme imod det af CD stillede forslag og selve lovforslaget.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg vil allerførst gerne sige til ordføreren for kristeligt folkeparti, at det var med meget stor interesse, jeg lyttede til, hvordan man betragtede demokratiet, når det skulle fungere, og jeg forstår, at landet er i så store vanskeligheder, at man roligt kan sætte demokratiet ud af kraft. Det kan næppe forbavse nogen, at hr. Jens Møller sluttede sig til ordføreren for det konservative folkeparti og til hr. Glistrups taknemlighed.

Jeg er enig i én ting, at regeringens handling var modig. Jeg vil gerne spørge hver enkelt, om ikke den var lidt overmodig. Denne dag får jo også en ende, selv om vi er startet på et dramatisk grundlag. Det beklager vi meget, fordi det er med til at genere autoriteten af det folkestyre, som man jo ofte praler af man vil forsvare. Den dramatik, der har været i løbet af dagen, fortæller jo en hel del om de stadig større modsætninger, der er imellem befolkningen og flertallet i det høje ting.

Hvad angår selve det at gribe ind på den måde, man har gjort, så svarer det faktisk til, hvad jeg sagde i går, at man er villig til at imødekomme venstres krav, næsten før de er fremsat. Jeg ved ikke, om de enkelte socialdemokratiske folketingsmedlemmer i deres kredse kan forklare fagforeningerne, hvorfor man nu må transportere varer frem og tilbage. Det er at knække ryggraden på dansk fagbevægelse. Det er at amputere den knæsatte ret til strejkefrihed. Man gør nemlig strejkerne i den grad uden bid. Det siger jeg ikke, fordi jeg mener det er nødvendigt at strejke i enhver situation, men fordi man begyndte med at tale om fysisk blokade — hvoraf vi ikke har haft særlig mange; det er en kampform, der har været anerkendt, og det synes jeg arbejderne skulle have lov til at anvende, når de selv fandt det fornuftigt — men det, man gør nu, det går så meget

videre, at selv i forbindelse med erklærede strejker vil man kunne henholde sig til denne dagsorden og sige: ja men vi må jo godt få varerne alligevel. Det vil sige, at man kan hente varerne i fællesmarkedsområdet eller i Skandinavien, fragte dem frit frem og tilbage, uanset hvordan strejken måtte være etableret.

Ved man, hvad det er man gør? Det er i virkeligheden at fjerne den sidste rest af mulighed for at føre lovlige strejker i Danmark.

Da vi startede denne diskussion om grundlovens bestemmelse om borgernes ret til frit at bevæge sig, var det gribende at høre fru Nathalie Linds betragtninger om deres ret til at bevæge sig i lovligt ærinde. 120.000 er arbejdsløse. De har ikke ret til at gå på arbejdspladsen, men får man en strejke, skal de have ret til at bevæge sig ind og ud med varer. Og det siger man i frihedens navn. Er der da ingen, der tænker på, at det kunne være rart at erindre sig Albert Camus' betragtninger: vi startede med at tale om demokrati, nu er det blevet til, at vi forlanger politi?

Jeg synes, det er skændigt, det man gør. Jeg vil ikke appellere til regeringen om at lade være, men jeg vil håbe, at de interesser, der i socialdemokratiet har stået tæt ved fagbevægelsen, må forstå, hvad de gør, og jeg vil sige med det samme, at konsekvensen af denne beslutning bliver, at arbejdspladserne overalt må diskutere, hvad der skal gøres.

Jeg havde hellere set et valg end denne camouflerede kapitulation, som uægtelig vil føre til, at ingen kan have tillid til indkomstpolitiske forhandlinger, for det er de samme, man skal forhandle med, som man angiveligt skulle være imod, men som man nu har bøjet sig for. Havde vi taget det valg, så kunne man have stoppet denne borgerlige sammenrotning. Nu er den borgerlige sammenrotning blevet stærkere, også ved understøttelsen fra regeringspartiet, og derfor må man regne med, at konsekvensen bliver hundreder og atter hundreder af arbejdermøder — hvor man indtil nu kan diskutere i arbejdstiden uden at få bod — om, hvordan de agter at kæmpe for deres ret igennem hundrede år til at gå i aktion, når de følte deres rettigheder tilsidesat.